

5104-ஆ

5104-ஆ

BDU-BDS

005104-ஆ

எதிர்பாராத முத்தம்

By PAVENDAR BHARATHIDASAN

That Kiss Most Unexpected

English Rendering

M.S. VENKATACHALAM

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம்

திருச்சிராப்பள்ளி - 620 024

காணிக்கை

பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களின்

அன்புத் தம்பிமார்களில் ஒருவரும்,

“தம்பீ, வா! தலைமை ஏற்க வா!” என்று

அவராலேயே சிறப்பிக்கப்பட்டவரும்,

பாவேந்தர்தம் புரட்சி வரிகளைப்

பட்டி தொட்டிகளில் முழங்க வைத்தவரும்

நடமாடும் பல்கலைக்கழகமாய்த் திகழ்ந்தவருமான

டாக்டர் நாவலர் இரா. நெடுஞ்செழியன் அவர்கட்கு

இந்நூல் எனது அன்புக் காணிக்கை.

8, பெரியார் சாலை,

புத்தூர்,

திருச்சி - 17,

☎ : 2773232

அன்பன்

எம்.எஸ். வேங்கடாசலம்

(மொழி பெயர்ப்பாளர்)

14.03.2004

(1)

பெண்ணழகி தண்ணீர்த் துறைக்கு

உலகம் விளக்கம் உறக்கீழ்த் திசையில்
மலர்ந்தது செங்கதிர்! மலர்ந்தது காலை!

வள்ளியூர் தன்னில் மறைநாய்கன் வீட்டுப்
புள்ளிமான் வெளியிற் புறப்பட்ட துவாம்!

நீலப் பூவிழி நிலத்தை நோக்கக்
கோலச் சிற்றிடை கொடிபோல் துவளச்

செப்புக் குடத்தில் இடதுகை சேர்த்தும்
அப்படி யிப்படி வலதுகை அசைத்தும்

புறப்பட்ட மங்கைதான், பூங்கொடி என்பவள்
நிற்ப்பட் டாடை நெகிழ்ந்தது காற்றில்!

பாதச் சிலம்பு பாடிற்று! நிலாமுகம்
சீதளம் சிந்திற்றாம்! செவ்விதழ் மின்னிற்றாம்!

பெண்ணழகி அன்னப் பேடுபோல் செல்கையில்
வண்ணக் கலாப மயில்போல் மற்றொரு

வனிதை வழக்கப் படிவந்து சேர்ந்தாள்;
புனிதை அவள்பெயர்; புனல்மொள்ளு தற்கும்

குளிப்ப தற்கும் சென்றார்
குளக்கரை நோக்கிக் கொஞ்சிப் பேசியே!

(1)

PARAGON OF BEAUTY – TOWARDS THE WATER TANK

The sun emerged in the east, making the earth
Visible to all! The day dawned!

The doe of the family of Marai Naicken
Of Valliyur, emerged out of their house!

Her blue lily eyes were fixed on the pathway
And slender waist reeled like a creeper!

Holding a brass water pot by her left arm
And casually waving her right one

She set out like a flower-bearing creeper!
Her colourful silk attire fluttered in the wind!

Her anklets raised a rhythmic sound! Moon-like face
Emitted chillness! Her crimson lips glittered!

While that paragon of beauty moved like a swan,
Like a peacock having colourful feathers

Another girl joined with her as usual –
Punitha is her name! For fetching water

And for taking bath, they both went
Towards the water tank, uttering some words of affinity!

(2)

நீராடு பெண்ணினத்தாரோடு பூங்கோதை

வெள்ளநீர் தளும்ப, வெள்ள
வசனப்பூம் பொய்கைதன்னில்

வெள்ளநீர் ததும்ப, வெள்ள
மேலெலாம் முகங்கள், கண்கள்!

எள்ளுப்பூ நாசி, கைகள்
எழிலொடு மிதக்கப் பெண்கள்

தெள்ளநீ ராடுகின்றார்
சிரிக்கின்றார்! கூவுகின்றார்!

பச்சிலைப் பொய்கையான
நீலவான் பரப்பில் தோன்றும்

கச்சித முகங்க ளென்னும்
கறையிலா நிலாக் கூட்டத்தை,

அச்சமயம் கிழக்குச்
சூரியன் அறிந்து நாணி,

உச்சி ஏறாது நின்றே
ஒளிகின்றான் நொச்சிக்குப்பின்!

(2)

POONGOTHAI AMONG THE BATHING WOMENFOLK

In the water tank situated
At the south of Valliyur village,

Fresh water in abundance! Above the water
There was a flood of faces and eyes!

Their noses resembling the flowers of sesame seed!
And arms floated in the water with grace!

The girls in the still, specular water,
Laughed aloud! Exhibited their delight!

The alluring faces of those beauties
Were a spotless group of moons

Emerging from the blue sky
That resembles a tank full of greenwood growth!

E'en the sun which emerged in the east
Grew bashful of seeing them!

Hence, reluctant to reach the zenith
Hid itself behind a Nochi tree.

படிகத்துப் பதுமை போன்றாள்
நீந்துவாள் ஒருத்தி, பாங்காய்!

வடிகட்டும் அமுதப் பாட்டை
வானெலாம் இறைப்பாள் ஓர்பெண்!

கடிமலர் மீது மற்றோர்
கைம்மலர் வைத்துக் கிள்ளி

மடிசேர்ப்பாள் மற்றொருத்தி!
வரும், மூழ்கும் ஓர்பொன் மேனி!

புனலினை இறைப்பார்! ஆங்கே
பொத்தென்று குதிப்பார் நீரில்!

“எனைப்பிடி” என்று மூழ்கி
இன்னொரு புறம்போய் நிற்பார்!

புனைஉடை அவிழ்த்துப் பொய்கைப்
புனலினை மறைப்பார்! பூத்த

இனமலர் அழகு கண்டே
‘இச்’சென்ற முத்தம் ஈவார்

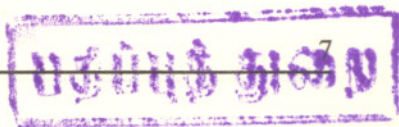
மணிப்புனல் பொய்கை தன்னில்
மங்கைமார் கண்ணும், வாயும்,

அணிமூக்கும், கையும் ஆன
அழகிய மலரின் காடும்

மணமலர்க் காடும் கூடி
மகிழ்ச்சியை விளைத்தல் கண்டோம்!

அணங்குகள் மலர்கள் என்று
பேதத்தை அங்கே காணோம்.

A girl resembling a crystal doll
Gracefully swam in the tank!

Another used to hum a dulcet note
And to make it echo everywhere!

The flower-like palm of a pretty girl
Gently plucked the tender sweet flower,

And put it in her lap!
Another girl of golden hue submerged in the tank.

They spilled water on one another –
Some jumped in the tank from above!

“Catch me!”- some of them challenged –
Then dipped and emerged out somewhere!

Some of them stripped their garments
And spread them in the still water!

Taking some of the alluring flowers there
Those girls stamped their kisses on them!

In the gem-like specular water of the tank
We saw the merger of colourful flowers

With the alluring eyes and mouth
And the charming nose and arms

Of damsels of marvel!
Revelled at that splendid scene,

There we could see no difference
Between those damsels and flowers!

பொய்கையில் மூழ்கிச் செப்பில்

புதுப்புனல் ஏந்தி, காந்த

மெய்யினில் ஈர ஆடை

விரித்துப் பொன்மணி இழைகள்

வெய்யிலை எதிர்க்கப் பெண்கள்

இருவர் மூவர்கள் வீதம்

கைவீசி மீள லுற்றார்

கனிவீசும் சாலை மார்க்கம்

Dipping in the tank and filling
 Water in their brass pots, covering

Their magnetic mien with drenching garments
 Made of glittering golden thread

Using them as a shield against the hot sun,
 In groups of twos and threes

They got out of that cool tank
 And walked along in the shade of fruit-bearing trees!

(3)

பூங்கோதை - பொன்முடி

பூங்கோதை வருகின்றாள் புனிதையோடு!

பொன்முடியோ எதிர்பாரா விதமாய், முத்து

வாங்கப் போகின்றான் அவ்வழியாய்! வஞ்சி

வருவோனைத் தூரத்தில் பார்த்தாள்; அன்னோன்

பூங்கோதை யா என்று சந்தே கித்தான்!

போனவரு ஷம்வரைக்கும் இரண்டு பேரும்

வாங்காத பண்டமில்லை; உண்ணும்போது

மனம்வேறு பட்டதில்லை; என்ன ஆட்டம்!

“அத்தான்” என்றழைக்காத நேரமுண்டா?

அத்தைமக னைப்பிரிவா னாஅப் பிள்ளை?

இத்தனையும் இருகுடும்பப் பகையில் மூழ்கி

இருந்ததனை அவன்நினைத்தான் - அவள் நினைத்தாள்!

தொத்துகின்ற கிளிக்கெதரில் அன்னோன் இன்பத்

தோளான மணிக்கிளையும் நெருங்க - மேலும்

அத்தாணி மண்டபத்து மார்பன் அண்டை

அழகிய பட்டதரசி நெருங்க லானாள்!

(3)

POONGOTHAI – PONMUDI

Poongothai was coming along with Punitha.
Unexpectedly on the way she met Ponmudi

Who was on his way to purchase pearls!
Even at a distance, she noticed his arrival!

“Is she Poongothai?” – the youth suspected!
Until a year ago both had jointly purchased

All snacks of their choice! Then they enjoyed
Eating them! What a bliss was it then!

“Darling!” – this epithet she used all the time!
Would he ever get severed from his aunt’s daughter?

The enmity of both of their families
He recalled! She too did the same!

He with broad shoulders – the secure branches
Of that parrot – went near her.

Towards that prince of hefty shoulders
That pretty princess went fast.

“என்னவிழிகள் அவ்விழியைச் சந்திக்குங் கால்
என்னவிதம் நடப்ப” தென யோசிப்பாள் பெண்!

ஒன்றுமே தோன்றவில்லை! நிமிர்ந்தே அன்னோன்
ஒளிமுகத்தைப் பார்த்திடுவாள்; குனிந்து கொள்வாள்

சின்னவிழி ஒளிபெருகும்! இதழ் சிரிக்கும்!
திருத்தமுள்ள ஆடைதனைத் திருத்திக் கொள்வாள்!

“இன்னவர்தாம் என் அத்தான்” என்றே அந்த
எழிற்புனிதையிடம் விரல் சுட்டாது சொன்னாள்.

பொன்முடியோ முகநிமிர்ந்து வானி லுள்ள
புதுமையெலாம் காண்பவன்போல் பூங்கோதைதன்

இன்பமுகம் தனைச்சுவைப்பான் கீழ்க்கண்ணாலே!

“இப்படியா!” என்று பெருமூச் செறிந்தே

“என் பெற்றோர் இவள்பெற்றோர் உறவு நீங்கி
இருப்பதனால் இவளென்னை வெறுப்பாளோ? நான்

முன்னிருந்த உறவுதனைத் தொடங்க லாமோ;
முடியாதோ?” என்றுபல எண்ணி நைவான்

எதிர்ப்பட்டார்! அவன்பார்த்தான், அவளும் பார்த்தாள்!
இருமுகமும் வரிவடிவு கலங்கிப் பின்னர்

முதல் இருந்த நிலைக்குவர, இதழ் சிலிர்க்க
முல்லைதனைக் காட்டி, உடன்மூடி மிக்க

அதிகரித்த ஒளிவந்து முகம் அளாவ,
அடிமூச்சுக் குரலாலே ஒரே நேரத்தில்

அதிசயத்தைக் காதலொடு கலந்த பாங்கில்

“அத்தான்!” “பூங்கோதை!” என்றார். நின்றார் அங்கே!

“How should I behave as my eyes meet his?”

That damsel thought a while.

Unable to understand, she lifted her face –

Then looked at his lustrous one and bowed down.

The lustre of her eyes grew more! Lips smiled!

Adjusted her garments, though neatly dressed!

“He is my darling”, she introduced to Punitha

Without pointing him out with her finger!

As if to enjoy the entire beauty of the sky

Ponmudi lifted his face and stealthily

Looked at her charming face and enjoyed!

“Wonderful” he whispered and heaved a sigh!

“Would she too despise me because

Of the bitter relationship ‘tween our families?”

Should I renew my relationship with her or not?”

He was worried much, with such questions in his mind!

Face to face he saw her – she too saw him.

Their faces were sorrow-laden first and then

Attained normalcy! And with quivering lips

Their pearl-like teeth they exhibited!

With an added lustre on their faces

And mutually exhibiting their love,

Simultaneously they echoed with choking voice,

“Darling!” “Poongothai!” Both stood wonder-struck!

வையம் சிலிர்த்தது. நற்புனிதை ஏகி
மலைபோன்ற நீர்க்குடத்தை ஒதுக்கிச் சென்று

‘கையலுத்துப் போகு’தென்று மரத்தின் வேர்மேல்
கடிது வைத்தாள்; “அத்தான் நீர் மறந்தீர் என்று

மெய்யாக நான்நினைத்தேன்” என்றாள். அன்னோன்
வெடுக்கென்று தான் அணைத்தான். “விடாதீர்” என்றாள்.

கையிரண்டும் மெய்யிறுக இதழ் நிலத்தில்
கன உதட்டை ஊன்றினான், விதைத்தான் முத்தம்.

உச்சிமுதல் உள்ளங்கால் வரைக்கும் உள்ள
உடலிரண்டின் அணுவனைத்தும் இன்பம் ஏறக்

கைச்சரக்கால் காணவொண்ணாப் பெரும் பதத்தில்
கடையுக் கட்டும் பொருந்திக் கிடப்பதென்று

நிச்சயித்த மறுகணத்தில் பிரிய நேர்ந்த
நிலை நினைத்தார்; “அத்தான்” என்றமுதாள்; அன்னோன்

“வைச்சேன் உன்மேல் உயிரைச் சுமந்து போவாய்
வரும் என்றம் தேகம்! இனிப் பிரியா” தென்றான்.

“நீர்மொண்டு செல்லுபவர் நெருங்கு கின்றார்
நினைப்பாக நாளை வா” என்று சொன்னான்.

காரிகையாள் போகலுற்றாள் குடத்தைத் தூக்கிக்
காலடி ஒன்றெடுத்து வைப்பாள், திரும்பிப் பார்ப்பாள்!

ஓரவிழி சிவப்படைய, அன்னோன் பெண்ணின்
ஓய்யார நடையினிலே சொக்கி நிற்பான்!

“தூரம்” எனும் ஒருபாவி இடையில் வந்தான்,
துடித்தவர் இருநெஞ்சம்! இதுதான் லோகம்!

Thrilling it was! Punitha went aside
Placed her water pot on the root of a tree

Expressing her weariness in carrying that!
“O, Darling! I surely thought

That you’ve forgotten me!” she said. He in turn
Swiftly hugged her! “Hold me tight!” she asked!

With hands tightly clasping hers, he landed
His lips on hers and sowed a hearty kiss!

As they emotionally embraced each other
They felt a thrill from head to foot!

When they were thus dwelling in a dreamland
That they would be having such a heavenly bliss

Till the very end of the entire world,
They felt it was time for them to bid farewell!

“My life I’ve offered you! Take it with you!
My body will come with you”, he assured!

“The girls with water pots have come near!
Hence, forget not to come tomorrow!” he said.

Carrying the brass pot the girl began to move!
At every step, she turned back and had a look!

With reddish eyes he gazed at that damsel –
The charm of her gait made him wonder-struck!

“Distance” – a cruel sinner – came in between them!
Their hearts quivered! This is the way of the world!

---

(4)

அவன் உள்ளம்

அன்று நடுப்பகல் உணவை அருந்தப்
பொன்முடி மறந்து போனான்! மாலையில்

கடைமேல் இருந்தான்; கணக்கு வரைதல்,
இடையில் வந்தோ ரிடம்நலம் பேசுதல்,

வணிகர் கொண்டு வந்த முத்தைக்
குணம் ஆராய்ந்து கொள்முதல் செய்தல்,

பெருலா பத்தொடு பெறத்தகும் முத்து
வரின், அதைக் கருத்தொடு வாங்க முயலுதல்,

ஆன இவற்றை அடுத்தநாள் செய்வதாய்
மோனத் திருந்தோன் முடிவு செய்து,

மந்தமாய்க் கிடந்த மாலையை அனுப்பி
வந்தான் வீடு! வந்தான் தந்தை!

தெருவின் திண்ணையிற் குந்தி
இருவரும் பேசியிருந்தனர் இரவிலே!

“விறறுமுதல் என்ன? விலைக்கு வந்த முத்திலே
குற்றமில்லையே? நீ கணக்குக் குறித்தாயா?”

(4)

HIS AGONY

That day, he didn't take his lunch –
Actually he forgot to do so!

That evening he was there in the shop!
But his routine of writing accounts, exchanging pleasantries

With his customers, purchasing pearls
Brought there, after analysing their quality,

Missing not any profitable deal –
All these things he postponed

And decided to do them the next day!
Simply he sat there without uttering a word

Bid farewell to that dull evening
And came home! His father too came!

Both of them sat on the pial
And had a chat that night.

“What was the turn over? Did you examine
The pearls brought for sale? Have you got accounts?”

என்று வினவினான் தந்தை. இனிய மகன்
“ஒன்றும்நான் விற்கவில்லை; ஓர்முத்தும் வாங்கவில்லை;

அந்தி வியாபாரம் அது என்னமோ மிகவும்
மந்தமாயிற்”றென்றான். மானநாய் கன்வருந்திக்

“காலையிலே நீபோய்க் கடையைத் திற! நான் அவ்
வேலனிடம் செல்கின்றேன்” என்று விளம்பினான்.

“நான்போய் வருகின்றேன் அப்பா! நடைச்சிரமம்
ஏன் தங்கட்” கென்றான், இனிதாகப் பொன்முடியான்.

“இன்று நீ சென்றதிலே ஏமாற்றப்பட்டாய்; நான்
சென்றால் நலமன்றோ?” என்றுரைத்தான் சீமான்.

“தயவுசெய்து தாங்கள் தடைசெய்ய வேண்டாம்;
வெயிலுக்கு முன்நான்போய் வீடுவருவேன்” என்றான்.

“வேலன்முத் துக்கொடுக்க வேண்டும்; அதுவன்றிச்
சோலையப்பன் என்னைவரச் சொல்லி யிருக்கின்றான்;

ஆதலினால், நான் நாளை போவதவசியம்; நீ
ஏதும் தடுக்காதே” என்று முடித்தான் தந்தை!

ஒப்பவில்லை! மீறி உரைக்கும் வழக்கமில்லை!
அப்பா விடத்தில் அமுதை எதிர்பார்த்தான்!

அச்சமயம் சோறுண்ண அன்னை அழைத்திட்டாள்;
நச்சுண்ணச் சென்றான் நலிந்து.

The father eagerly enquired.

“No turn over the whole day!” the son replied,

“The business today was very dull –

I don’t know why”. Sadly Mana Naickan said,

“Go there and open the shop tomorrow morning!

I’ll go and finish the deal with Velan!”

“O, Daddy! I’ll look after everything

You need not bother!” Ponmudi pacified.

“Today, it seems, you’ve been duped!

Won’t it be better if I go?” – he asked.

“Please, be not reluctant to entrust me the task!

Before noon I shall go and do the job!” the son assured.

“Velan is overdue in supplying pearls!

Apart from that, Solayappan has asked me to meet!

Hence my meeting them tomorrow is a must!

Don’t stand in my way!” the father concluded.

He couldn’t agree! But ne’er had he disagreed!

Nectar he expected from his father!

Meanwhile his mother summoned him to dine!

Sadly he went to consume the ‘poison’.

(5)

பண்டாரத் தூது

பகலவன் உதிப்ப தன்முன்
பண்டாரம் பூக்கொ ணர்ந்தான்.

புகலுவான் அவனி டத்தில்
பொன்முடி, “ஐயா! நீவிர்

சகலாக்கும் வீடு வீடாய்ப்
பூக்கட்டித் தருகின் றீர்கள்;

மகரவீ தியிலே உள்ள
மறைநாய்கன் வீடும் உண்டோ?

“மறைநாய்கன் பெற்ற பெண்ணாள்
மயில்போலும் சாயல் கொண்டாள்

நிறைமதி முகத்தாள்; கண்கள்
நீலம்போல் பூத்திருக்கும்;

பிறைபோன்ற நெற்றி வாய்ந்தாள்;
பேச்செல்லாம் அமுதாய்ச் சாய்ப்பாள்;

அறையும் அவ்வணங்கை நீவிர்
அறிவீரா? அறிவிராயின்,

(5)

FLOWER-GATHERER, THE MESSENGER

Ere the sun emerged in the east
The flower- gatherer brought flowers.

Approaching him Ponmudi said,
“Sir! You are engaged in the task

Of weaving garlands and supplying them
To each and every home!

Do you supply to the family of Marai Naicken also
Which is dwelling in Mahara Street?

“Marai Naicken’s beloved daughter
Is a girl with peacock-like charm

And with moon-like face! Her eyes
Resemble the blue lily blooms!

Endowed with crescent-like forehead
Her sweet voice is a shower of nectar!

Do you know the damsel I refer?
And if you know her,

“சேதியொன்றுரைப்பேன்; யார்க்கும்
தெரியாமல், அதனை அந்தக்

கோதைபால் நீவிர் சென்று
கூறிட ஒப்பு வீரா?

காதை என்முகத்தில் சாய்ப்பீர்!
கையினில் வராகன் பத்துப்

போதுமா?” என்று மெல்லப்
பொன்முடி புலம்பிக் கேட்டான்.

“உன்மாமன் மறைநாய் கன்தான்!
அவன்மகள் ஒருத்தி உண்டு;

தென்னம் பாளை பிளந்து
சிரித்திடும் சிரிப்புக் காரி!

இன்னும் கேள் அடையாளத்தை;
இடை, வஞ்சிக் கொடிபோல் அச்சம்!

நன்றாகத் தெரியும்! நானும்
பூ அளிப் பதும் உண்” டென்றான்.

“அப்பாவும் மாமனாரும்
பூனையும் எலியும் ஆவார்;

அப்பெண்ணும் நானும் மெய்யாய்
ஆவியும் உடலும் ஆனோம்!

செப்பேந்தி அவள் துறைக்குச்
செல்லுங்கால் சென்று காண

ஒப்பினேன்! கடைக்குப் போக
உத்தர விட்டார் தந்தை!

“I’ve got a massage for her!
Would you mind conveying that news
Personally to her so that none knows
Anything that has taken place ‘tween us?
Come near me and lend me your ears!
Now I make this present of ten sovereigns!
Is it enough?” Ponmudi asked him
In a whispering voice!

“Marai Naicken is your uncle, I know
He has got a daughter, it is sure;
She used to spill a sunny smile
Like the charming spathes of palm trees!
More identifying marks, let me narrate!
Her waist so slender like a tender creeper!
I know her! Even supplied
Flowers to her!” – he replied. Ponmudi said:-

My father and my would-be father-in-law
Are in loggerheads like a cat and a rat!

That girl and myself have merged
Like the body and soul!

I had agreed to meet her
On her way to the tank

To fetch water! But my father
Has commanded me to go to the shop!

“இமைநோக என்னை நோக்கி
இருப்பாள்; கண்திருப்ப மாட்டாள்!

சுமைக்குடம் தூக்கி அந்தச்
சுடர்க்கொடி காத்தி ருந்தால்

நமக்கென்ன என்றிருத்தல்
ஞாயமா? நீவிர் சென்றே

அமைவில் என் அசந்தர்ப்பத்தை
அவளிடம் நன்றாய்ச் சொல்லி

“சந்திக்க வேறு நேரம்
தயவுசெய் துரைக்கக் கேட்டு

வந்திட்டால் போதும்! என்னைக்
கடையிலே வந்து பாரும்!

சிந்தையில் தெரிவாள்; கையால்
தீண்டுங்கால் உருவம் மாறி

அந்தரம் மறைவாள்; கூவி
அழும்போதும் அதையே செய்வாள்.

“வையத்தில் ஆண்டு நூறு
வாழநான் எண்ணி னாலும்

தையலை இராத்தி ரிக்குள்
சந்திக்க வில்லை யானால்

மெய்யெங்கே? உயிர்தா னெங்கே?
வெடுக்கென்று பிரிந்து போகும்!

‘உய்யவா? ஒழியவா?’ என்ற(று)
உசாவியே வருவீர்!” என்றான்.

“Eagerly she would be waiting there
For my arrival – with her eyes fixed on the way!

Would it be fair on my part
To make that slender maid wait

Bearing the weight of a brass water pot?
Hence you kindly go to her,

Calmly explain my predicament
And make her convinced of my sincerity!

“Let her spell out an alternative moment
To meet her in privacy –

Enough will it be for me!
Better you, then, meet me at the shop!

She is always visible to my mind –
But when I try to touch her, she would

Vanish out of my sight! E’en when I wail
The same is her reaction!

“Even if long to live
A hundred years in the world

In case I do not meet that damsel
Before the darkness of this night fades away

Where would I be? Would my life be any more?
Suddenly would it go out!

‘Am I to live or die?’ – To this question!
Get from her a definite answer!”

பண்டாரம் ஒப்பிச் சென்றான்
 பொன்முடி பரிவாய்ப் பின்னும்
 கண்டபூங் கோதை யென்னும்
 கவிதையே நினைப்பாய், அன்னாள்

தண்டைக்கால் நடை நினைந்து
 தான் அதுபோல் நடந்தும்

ஒண்டொடி சிரிப்பை எண்ணி
 உதடு பூத்தும் கிடப்பான்!

வலியஅங் கணைத்த தெண்ணி
 மகிழ்வான்! அப்போது கீழ்ப்பால்

ஒலிகடல் நீலப் பெட்டி
 உடைத் தெழுந்தது கதிர்தான்!

பல பல என விடிந்த
 படியினால் வழக்க மாகப்

புலம்நோக்கிப் பசுக்கள் போகப்
 பொன்முடி கடைக்குப் போனான்.

The messenger accepted the assignment.
Then, Ponmudi was fully immersed

In the thought of Poongothai,
A verse-like charming lady!

He recalled her gait with anklet-wearing feet
And sometimes e'en imitated that!

Recalling her scintillating smile
He too used to smile and enjoy!

He rejoiced recalling the incident
Of their hearty hug! Then in the east

The sun emerged breaking the container
Of the blue and roaring ocean!

Since it was dawn
Cows as usual set out

Towards the grazing ground;
Ponmudi went to the shop.

(6)

நள்ளிருளில், கிள்ளை வீட்டிற்கு!

நீலம் கரைத்த நிறைகுடத்தின் உட்புறம்போல்
ஞாலம் கறுப்பாக்கும் நள்ளிருளில் - சோலைஉதிர்

பூவென்ன மக்கள் துயில்கிடக்கும் போதில், இரு
சீவன்கள் மட்டும் திறந்த விழி - ஆவலினால்

மூடாதிருந்தனவாம்! முன்னறையில் பொன்முடியான்
ஆடாதெழுந்தான், அவள் நினைப்பால்! - ஓடைக்குள்

காலால் வழிதடவும் கஷ்டம்போல், தன்உணர்வால்
ஏலா இருளில் வழி தடவி - மேல் ஏகி,

வீட்டுத் தெருக்கதவை மெல்லத் திறந்திருண்ட
காட்டில் இருகண்ணில்லான் போதல்போல் - பேட்டை

அகன்றுபோய், அன்னவளின் வீட்டினது தோட்டம்
புகும்வாசல் என்று புகுந்தான் - புகும்தருணம்

வீணையிலோர் தந்திமெதுவாய் அதிர்ந்ததுபோல்
ஆணழகன் என்றெண்ணி “அத்தான்” என்றாள் நங்கை!

ஓங்கார மாய்த்தடவி அன்பின் உயர்பொருளைத்
தாங்கா மகிழ்ச்சியுடன் தான்பிடித்துப் - பூங்கொடியை

(6)

TOWARDS HER HOUSE IN THE DEAD NIGHT

Like a water pot with full of blue paint
The earth was black, covered by the darkness of night!

When people were fast asleep like the petals
Of withered flowers, two persons remained awake!

Out of anxiety! Goaded by thoughts about her
Ponmudi got up and walked with soft steps!

Then, opening the gateway of his house
Without making any noise,

He cautiously walked like a blind man
Proceeding during dead night in the dense woods!

Crossing his street, he entered her house
Through the backyard! Then he heard

Her feeble voice resembling the trembling sound
Of the string of a lute! "Darling!" she whispered.

Then he emotionally embraced her.
And caressing her with boundless joy

(6)

TOWARDS HER HOUSE IN THE DEAD NIGHT

Like a water pot with full of blue paint
The earth was black, covered by the darkness of night!

When people were fast asleep like the petals
Of withered flowers, two persons remained awake!

Out of anxiety! Goaded by thoughts about her
Ponmudi got up and walked with soft steps!

Then, opening the gateway of his house
Without making any noise,

He cautiously walked like a blind man
Proceeding during dead night in the dense woods!

Crossing his street, he entered her house
Through the backyard! Then he heard

Her feeble voice resembling the trembling sound
Of the string of a lute! "Darling!" she whispered.

Then he emotionally embraced her.
And caressing her with boundless joy

மாரோ டணைத்து, மணற்கிழங்காய்க் கன்னத்தில்
வேரோடு முத்தம் பறித்தான்! அந்நேரத்தில்

பின்வந்து சேர்த்துப் பிடித்தான் மறைநாய்கன்
பொன்முடியை! மங்கை புலன்துடிக்க - அன்பில்லா

ஆட்கள் சிலர்வந்தார். புன்னை அடிமரத்தில்
போட்டிறுகக் கட்டினர் பொன்முடியை! - நீட்டு

மிலாரெடுத்து வீசும் மறைநாய்கன் காலில்
நிலாமுகத்தை ஒற்றி, நிமிர்ந்து - கலாபமயில்

“அப்பா, அடிக்காதீர்” என்றமுதாள். அவ்வமுதம்
ஒப்பானைத் தள்ளி உதைக்கலுற்றான். அப்போது

வந்துநின்ற தாயான வஞ்சிவடி வென்பாள்
சுந்தரியைத் தூக்கிப் புறம்போனாள்! சுந்தரியோ

அன்னையின் கைவிலக்கி, ஆணழகிடம் சேர்ந்தே
“என்னை அடியுங்கள்!” என்றுரைத்துச் - சின்னவிழி

முத்தாரம் பாய்ச்ச, உதட்டின் முனைநடுங்க,
வித்தார லோகம் விலவிலக்க - அத்தானின்

பொன்னுடம்பில் தன்னுடம்பைப் போர்த்தபடி இருந்தாள்.
பின்னும் அவன் கோபம் பெரிதாகி - அன்னார்

இருவரையும் இன்னற் படுத்திப் பிரித்தே
ஒருவனைக் கட்டவிழ்த் தோட்டித் திருவனைய

செல்விதனை வீட்டிற் செலுத்தி, மறைநாய்கன்
இல்லத்துட் சென்றான். இவன் செயலை - வல்லிருளும்

கண்டு சிரித்ததுபோல் காலை அரும்பிற்று!

“வண்டு விழிநீர் வடித்தாளே - அண்டையில் என்

Stamped a hearty kiss on her cheek
As if planting a tuber in the sandy earth!

Suddenly Marai Naicken emerged from behind
And caught hold of Ponmudi! She was shocked!

Meanwhile some heartless brutes appeared there
And tied him tight on a Punnai tree!

When Marai Naicken lashed him with a whip
The moon-like face of that peacock touched his feet.

“O, Daddy! Don’t beat him please!” she pleaded –
But, that nectar-like girl was brutally kicked!

Her mother Vanjivativu who came there
Tried to take her away from that place.

Warding off her mother’s arms, she went near him
And said, “Better you beat me instead!”

With quivering lips and devouring eyes
She covered his body by tightly embracing him!

Marai Naicken’s anger mounted high,
Making the wide world tremble in scare!

Then both were tortured and separated –
Untieing the rope, Ponmudi was driven off.

And Poongothai was taken in! Her father too
Entered the house! As if ashamed of this

The darkness vanished and it was dawn!
“Tears trickled down from her eyes!

துன்பம் தடுக்கத் துடித்தாளே - ஐயகோ!

இன்ப உடலில் அடியேற்றாளே! - அன்புள்ள

காதலிக் கின்னும் என்னகஷ்டம் விளைப்பாரோ!

மாது புவிவெறுத்து மாய்வாளோ! - தீதெல்லாம்

என்னால் விளைந்ததனால் என்னைப் பழிப்பாளோ?"

என்று, தன் துன்பத்தை எண்ணாமல் - அன்னாள்

நலமொன்றே பொன்முடியான் நாடி நடந்தான்

உலராத காயங்க ளோடு.

“Earnestly she tried to save me from the danger!
Lo! How bravely she endured all tortures!

What more harm would they cause to her?
Would she become disgusted and commit suicide?

Or would she blame me for all this?”
Thus Ponmudi was much worried about her

Forgetting the affront he had undergone
And walked along with bleeding wounds.

(7)

பண்டாரத்தைக் கண்டாள் தத்தை

பண்டாரம் இரண்டு நாளாய்ப்
பூங்கோதை தன்னைப் பார்க்கத்

திண்டாடிப் போனான்! அந்தச்
செல்வியும் அவ்வாறே யாம்!

வண்டான விழியால், அன்னாள்
சன்னலின் வழியாய்ப் பார்த்துக்

கொண்டிருந்தாள். பண்டாரம்
குறட்டினிற் போதல் பார்த்தாள்,

இருமினாள்; திரும்பிப் பார்த்தான்!
தெருச் சன்னல் உள்ளிருந்தே

ஒருசெந்தா மரைஇதழ்தான்
தென்றலால் உதறல்போல

வருக என் றழைத்த கையை
மங்கை கை என்றறிந்தான்.

“பொருளை நீர்கொள்க இந்தத்
திருமுகம் புனிதார்க்” கென்றே

(7)

THE GIRL MET THE FLOWER GATHERER

For two days, it was a Herculean task
For the flower-gatherer

To meet Poongothai!
Same was her predicament!

When, with her beetle-like eyes
She was vaguely looking out

Through the window, she saw him go
Wearing his sandals!

She coughed! He turned back and saw;
Though she remained inside the window

She quickly waved her hands –
It was like the petals of lotus blooms

Quivering at the touch of a gentle breeze!
He could gauge that a girl was doing so.

“Take this money and please deliver
This letter to my lord!” she said.

பகர்ந்தனள், “போவீர்! போவீர்!”
எனச்சொல்லிப் பறந்தாள்! அன்னோன்

மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு
“மெல்லியே என்னசேதி?

புகலுவாய்!” என்று கேட்டான்.
“புகலுவ தொன்றுமில்லை!

அகன்று போவீர்! எனக்கே
பாதுகாப் பதிகம்” என்றாள்.

“சரி, சரி ஒன்றே ஒன்று -
தாய் தந்தைமார் உன்மீது

பரிவுடன் இருக்கின்றாரா?
பகையென்றே நினைக்கின்றாரா?

தெரியச்சொல்!” என்றான். அன்னாள்
“சீக்கிரம் போவீர்!” என்றாள்.

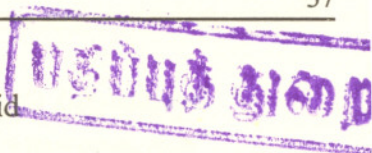
“வரும்படி சொல்லவா உன்
மச்சானை?” என்று கேட்டான்.

“விவரமாய் எழுதியுள்ளேன்
விரைவினிற் போவீர்” என்றாள்.

“அவரங்கே இல்லாவிட்டால்
ஆரிடம் கொடுப்ப” தென்றான்.

“தவறாமல் அவரைத் தேடித்
தருவதுடன் கடமை” என்றான்.

“கவலையே உனக்கு வேண்டாம்
நானுனைக் காப்பேன் மேலும்...”

“Go please! At once!” she further said
And flew from that place.

In a highly jubilant mood, he asked,
“O, slender girl! Is there any news

To be conveyed to him?”
“Nothing particular now!

Please go out from here! Carefully watched
And guarded I’m”, she fumbled.

“All right! But one thing I want to know!
Do your father and mother treat you

With love and affection as usual?
Or do they treat you with derision?

Let me know!” he asked. She said
“Quickly move out from here, please!”

“Shall I ask your darling to come
And meet you here?” – again he asked.

Everything I’ve written in detail.
But quickly you’ve to go! She said.

“If he is not available there
To whom shall I give it?” – he asked.

“To him, please hand over this without fail!
It’s your duty!” the girl insisted

“You need not bother the least!
I shall save you at any cost... then.”

என்றின்னும் தொடர்ந்தான். மங்கை

“என் அன்னை வருவாளையா

முன்னர் நீர் போதல் வேண்டும்”

என்றுதன் முகம் சுருக்கிப்

பின்புறம் திரும்பிப் பார்த்துப்

பேதையும் நடுங்க லுற்றாள்.

“கன்னத்தில் என்ன” என்றான்

“காயம்” என்றுரைத்தாள் மங்கை.

“தக்கதோர் மருத்துண்” டென்றான்.

“சரி, சரி, போவீர்!” என்றாள்.

அக்கணம் திரும்பினாள்; பின்

விரல் நொடித் தவளைக் கூவிப்

“பக்குவமாய் நடக்க

வேண்டும் நீ” என்றான். பாவை

திக்கென்று தீப்பிடித்த

முகங்காட்டச் சென்றொழிந்தான்.

Further he continued. The girl warned
 "My mother might come over here!

Ere that, you should go out from this place!"
 Her face expressed a scare.

She then turned back
 And trembled under her feet!

"What is wrong in your cheek?" he asked.
 "A wound", the girl replied.

"A suitable medicine I'll suggest", he said.
 "Well, please move out at once!" she replied.

Again she turned back in fear!
 Using his fingers to beckon her

He said, "You've to be very cautious!
 It is a must!" The girl then

Exhibited a fire-like ire on her face
 And at last he vanished from her sight.

(8)

அவள் எழுதிய திருமுகம்

பொன்முடி கடையிற் குந்திப்
 புறத்தொழில் ஒன்று மின்றித்
 தன்மனத் துட்புறத்தில்
 தக தக என ஒளிக்கும்
 மின்னலின் கொடி நிகர்த்த
 விசித்திரப் பூங்கோதைபால்
 ஒன்றுபட் டிருந்தான்! கண்ணில்
 ஒளியுண்டு; பார்வையில்லை!

கணக்கர்கள் அங்கோர் பக்கம்
 கடைவேலை பார்த்திருந்தார்.
 பணம்பெற்ற சந்தோஷத்தால்
 பண்டாரம் விரைந்து வந்தே
 மணிக்கொடி இடையாள் தந்த
 திருமுகம் தந்தான்; வாங்கித்
 தணலிலே நின்றிருப்போர்
 தண்ணீரில் தாவுதல்போல்

(8)

HER LETTER TO HIM

Ponmudi was seated in the shop
Without doing anything worthwhile!

So brightly Poongothai dazzled
In the heart of Ponmudi

Like a streak of lightning!
He was fully immersed

In the thoughts about her! His eyes
Though wide open, didn't see anything!

The employees were engaged
In doing the business of the shop.

The flower-gatherer rushed there with joy
Of having received a suitable reward

And handed over to him, the letter
Entrusted by that slender maid.

As if a person under the scorching sun
Having jumped in a cool water tank,

எழுத்தினை விழிகள் தாவ
இதயத்தால் வாசிக்கின்றான்.

“பழத்தோட்டம் அங்கே! தீராப்
பசிகாரி இவ்விடத்தில்!

அழத்துக்கம் வரும்படிக்கே
புன்னையில் உம்மைக் கட்டிப்

புழுத்துடி துடிப் பதைப்போல்
துடித்திடப் புடைத்தார் அந்தோ!

“புன்னையைப் பார்க்குந் தோறும்
புலனெலாம் துடிக்க லானேன்.

அன்னையை, வீட்டி லுள்ள
ஆட்களை, அழைத்துத் தந்தை

என்னையே காவல் காக்க
ஏற்பாடு செய்து விட்டார்!

என்அறை தெருப்பக்கத்தில்
இருப்பது! நானோர் கைதி!

“அத்தான், என்ஆவி உங்கள்
அடைக்கலம்! நீர் மறந்தால்

செத்தேன், இஃதுண்மை! இந்தச்
செகத்தினில் உம்மை அல்லால்

சத்தான பொருளைக் காணேன்!
சாத்திரம் கூறுகின்ற

பத்தான திசைபரந்த
பரம்பொருள் உயர்வென்கின்றார்!

His eyes gladly surveyed the script
And his heart read it with delight!

“The orchard of succulent fruits is there
And here I’m wailing with hunger!

That day they tied you to a Punnai tree
Beat you black and blue

And made you wriggle like a worm!
This made me weep and wail.

“Whenever I see that Punnai tree
My pulse beats are mounting high!

My father has strictly ordered
My mother and the household servants

To carefully watch all my movements!
Under strict surveillance I’ve been put!

My room is just near the street
But I’m a prisoner now!

“O, Darling! My life is
In your hands! If you forget

I shall die, it is sure!
In the entire world I don’t find

Anything equal to you – in anyway!
It seems to be the popular belief

That the omnipotent Lord which is extolled
By all the scriptures is supreme in the world.

“அப்பொருள் உயிர்க்குலத்தின்
பேரின்பம் ஆவதென்று

செப்புவார் பெரியார் யாரும்,
தினந்தோறும் கேட்கின்றோமமே;

அப்பெரியோர் களெல்லாம்
- வெட்கமாய் இருக்குதத்தான்

கைப்பிடித் தணைக்கும் முத்தம்
ஒன்றேனும் காணார் போலும்!

“கனவொன்று கண்டேன் இன்று;
காமாட்சி கோயி லுக்குள்

எனதன்னை, தந்தை, நான்இம்
மூவரும் எல்லா ரோடும்

தொன தொன என்று பாடித்
துதி செய்து நிற்கும் போதில்

எனதுபின் புறத்தில் நீங்கள்
இருந்தீர்கள், என்ன விந்தை!

“காய்ச்சிய இரும் பாயிற்றுக்
காதலால் எனது தேகம்!

பாய்ச்சலாய்ப் பாயும் உம்மேல்
தந்தையார் பார்க்கும் பார்வை!

கூச்சலும் கிளம்ப, மேன்மேல்
கும்பலும் சாய்ந்ததாலே

ஒச்சாமல் உம்தோள் என்மேல்
உராய்ந்தது - சிலிர்த்துப் போனேன்!

“All the known philosophers of the world
Affirm that to all the living beings

That force is the supreme bliss!
Day in and day out, we hear this!

Perhaps those persons of eminence
Would not have had the chance

To enjoy a hearty hug or a kiss!
Bashful I'm to tell you this!

“I had a dream lastnight!
In the precincts of Kamakshi temple

My father, mother and myself
And some others

Were singing chorus
And worshipping the deity there!

Then you suddenly stood behind me –
What a wonder it was!

“Out of love, my body became hot
Like an iron rod put in a furnace!

My father's angry stare
Darted at you like a lance!

As loud abuses were launched
More and more persons gathered there!

Then your shoulders came into contact
With those of mine – I was thrilled!

“பார்த்தீரா உமது தூதாம்
பண்டாரம் முக அமைப்பை?

போர்த்துள்ள துணியைக் கொண்டு
முக்காடு போட்டு, மேலே

ஓர்துண்டால் கட்டி, மார்பில்
சிவலிங்கம் ஊசலாட

நேரினில், விடியுமுன்னர்
நெடுங்கையில் குடலை தொங்க,

“வருகின்றார்; முகத்தில் தாடி
வாய்ப்பினைக் கவனித்தீரா?

பரிவுடன் நீரும் அந்தப்
பண்டார வேஷம் போடக்

கருதுவீரா என் அத்தான்?
கண்ணெதிர் உம்மைக் காணும்

தருணத்தைக் கோரி, என்றன்
சன்னலில் இருக்கவா நான்?

“அன்னையும் தந்தையாரும்
அறையினில் நம்மைப் பற்றி

இன்னமும் கட்சி பேசி
இருக்கின்றனர்; உம்மை அன்று

புன்னையில் கட்டிச் செய்த
புண்ணிய காரியத்தை

உன்னத மென்று பேசி
உவக்கின்றார், வெட்க மின்றி!”

(7)

THE GIRL MET THE FLOWER GATHERER

For two days, it was a Herculean task
For the flower-gatherer

To meet Poongothai!
Same was her predicament!

When, with her beetle-like eyes
She was vaguely looking out

Through the window, she saw him go
Wearing his sandals!

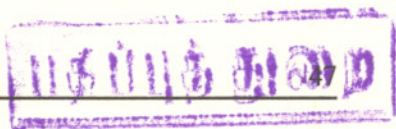
She coughed! He turned back and saw;
Though she remained inside the window

She quickly waved her hands –
It was like the petals of lotus blooms

Quivering at the touch of a gentle breeze!
He could gauge that a girl was doing so.

“Take this money and please deliver
This letter to my lord!” she said.

“Did you closely observe the face
Of the flower-gatherer, your messenger?

One and the same cloth he uses to cover
His body and head! Then a towel

Is tied around his head! In his chest,
A pendant wherein Shiva Lingam is inscribed.

With a palm-leaf basket hanging
On his shoulder, he comes before the dawn!

“Have you closely observed
His bearded face?

With some soft corner towards me,
Would you mind dressing like him,

O, my darling?
Should I remain near the window

And eagerly wait for you
To have a glance, at least?

“My father and mother are
Always discussing about us.

Still they flex their muscles!
They brag too much, recalling

The incident of tying you
To the Punnai tree and call it

A sacred task in their life!
So brazen they are!

“குளிர்முனல் ஓடையே, நான்
கொதிக்கின்றேன், இவ்விடத்தில்!

வெளியினில் வருவதில்லை;
வீட்டினில் கூட்டுக் குள்ளே

கிளியெனப் போட்டடைத்தார்
கெடுநினைப் புடைய பெற்றோர்!

எளியவள் வணக்கம் ஏற்பீர்!”
இப்படிக்குப் பூங்கோதை.

“O, the cool, rippling brook!

Here I’m, endlessly boiling!

Never do I stir outside!

Imprisoned I’m in my house

Like a parrot in the cage!

All, the atrocities of my parents!

Please accept this poor girl’s regards!

Your humble Poongothai.”

N.B:- [“Shiva Lingam” is the symbol of Lord Shiva, one of the Hindu Trinity of Gods.]

(9)

நுணுக்கம் அறியாச் சணப்பன்

பொன்முடி படித்த பின்னர்ப்
புன்சிரிப் போடு சொல்வான்;

“இன்றைக்கே இப்போதே ஓர்
பொய்த்தாடி எனக்கு வேண்டும்

அன்னத னோடு மீசை
அசல் உமக் குள்ளதைப் போல்

முன்னேநீர் கொண்டு வாரும்;
முடிவுசொல் வேன்பின்” என்றான்.

கணக்கர்கள் அவன் சமீபம்
கைகட்டி ஏதோ கேட்க

வணக்கமாய் நின்றிருந்தார்.
வணிகன்சேய் கணக்கர்க் கஞ்சி

சணப்பன் பண்டாரத் தின்பால்
சங்கதி பேச வில்லை.

நுணுக்கத்தை அறியா ஆண்டி
பொன்முடி தன்னை நோக்கி

(9)

A CHATTER-BOX – IGNORANT OF INDICATIONS

After going through that letter,
Ponmudi smiled and said,

“Today and now itself, I need
A make-belief beard!

A moustache also I need
Exactly like that of yours!

Bring them at once –
I will explain afterwards!”

The employees of the shop
Stood near him with folded arms

Intending to ask him something!
Ponmudi was afraid of them

And hence avoided speaking
With the flower-gatherer, a chatter-box

Ignorant of all his indications!
But he again addressed Ponmudi

“அவள்ஒரு வெள்ளை நூல்போல்
ஆய்விட்டாள்” என்று சொன்னான்.

“அவுஷதம் கொடுக்க வேண்டும்
அடக்” கென்றான் செம்மல்! பின்னும்

“கவலைதான் அவள்நோய்” என்று
பண்டாரம் கட்ட விழ்த்தான்.

“கவடில்லை உன்தாய்க்” கென்று
கவசம் செய்ததனை மூடிக்

“கணக்கரே, ஏன்நிற் கின்றீர்?
பின்வந்து காண்பீர்” என்றான்.

கணக்கரும் போக லானார்.
கண்டஅப் பண்டாரந்தான்

“அணங்குக்கும் உனக்கும் வந்த
தவருக்குந் தானே” என்றான்

“குணமிலா ஊர்க் கதைகள்
கூறாதீர்” என்று செம்மல்,

பண்டாரந் தனைப் பிடித்துப்
பரப்பர என இழுத்துக்

கொண்டே போய்த் தெருவில் விட்டு,
“குறிப்பறியாமல் நீவிர்

குண்டானிற் கவிழ்ந்த நீர்போல்
கொட்டாதீர்” என்றான்; மீண்டும்

பண்டாரம் கணக்கர் தம்மைப்
பார்ப்பதாய் உள்ளே செல்ல,

“She has become emaciated
Like a thread”. As he said so,
“Medicine should be administered –
Shut up, now!” the youth indicated! Yet

The chatter-box further continued,
“Mental agony is her only disease!”

“No harm to your mother!” – Ponmudi told
As a shield against that blabber.

Turning towards his employees, he asked,
“What for you’re waiting? Please meet me later.”

They all went aside from him.
Again the messenger began to utter,

“Won’t these persons be concerned
With the affront against you and the girl?”

“Don’t be blabbering such worthless tales!” –
Ponmudi warned him again.

Then caught hold of his arm
And dragged him to the street

Using all his muscle power.
“Understand my indication first!

Don’t pour words like water from an utensil
When it is turned upside down!

Again the messenger tried to enter the shop
For the purpose of meeting the employees there.

பொன்முடி “யாரைப் பார்க்கப்
போகின்றீர்?” என்று கேட்டான்.

“பொன்முடி, உனக்கும் அந்தப்
பூங்கோதை தனக்கும், மெய்யாய்

ஒன்றும் சம்பந்த மில்லை
என்றுபோய் உரைக்க எண்ணம்”

என்று பண்டாரம் சொன்னான்.
பொன்முடி இடை மறித்தே,

பண்டாரம் அறியத் தக்க
பக்குவம் வெகுவாய்க் கூறிக்

கண்டிடப் பூங்கோதைபால்
காலையில் போக எண்ணம்

கொண்டிருப் பதையும் கூறிப்
பிறரிடம் கூறிவிட்டால்

உண்டாகும் தீமை கூறி
உணர்த்தினான்! போனான் ஆண்டி!

“Whom are you going to meet there?” –

Ponmudi asked him then;

“Mr. Ponmudi! I want to explain

That there is no link between

Poongothai and yourself and dispel

All doubts from their minds!”

On hearing this clarification of the messenger

Baffled Ponmudi intercepted.

Then in detail, he explained his mind

So as to make the messenger clearly understand.

He also unfolded him his intention

Of meeting Poongothai, the next morning,

By issuing a stern warning

That if their plan happened to leak out

The outcome would be most disastrous!

Then that messenger moved out.

(10)

விடியுமுன் துடியிடை

“சேவலுக்கும் இன்னுமென்ன தூக்கம்? இந்தத்
தெருவார்க்கும் பொழுது விடிந்திட்ட சேதி

தேவைஇல்லை போலும்! இதை நான்என் தாய்க்குச்
செப்புவதும் சரியில்லை, என்ன கஷ்டம்!

பூவுலகப் பெண்டிரெல்லாம் இக்காலத்தில்
புதுத்தினுசாய்ப் போய்விட்டார்! இதெல்லாம் என்ன!

ஆவலில்லை இல்லறத்தில்! விடியும் பின்னால்;
அதற்குமுன்னே எழுந்திருந்தால் என்ன குற்றம்?

“விடியுமுன்னே எழுந்திருத்தல் சட்ட மானால்
வீதியில்நான் இந்நேரம், பண்டாரம்போல்

வடிவெடுத்து வரச்சொன்ன கண்ணாளர்தாம்
வருகின்றா ராவென்று பார்ப்பே னன்றோ?

துடிதுடித்துப் போகின்றேன்! இரவிலெல்லாம்
தூங்காமல் இருக்கின்றேன். இவற்றையெல்லாம்

ஒடிபட்ட கள்ளிகளா அறியும்? என்றே
உலகத்தை நிந்தித்தாள் பூங்கோ தைதான்.

(10)

THE GIRL GETS UP BEFORE THE DAWN

“Should the cock be still asleep?
Perhaps the dwellers of this street

Need not know that! Breaking this news
To my mother would do no good! What a dilemma!

There is a drastic change in the character
Of the entire womenfolk! What does it mean?

Least bothered they are in the domestic life!
Is there any harm if they get up before it is dawn?

“If getting up before dawn becomes a legal obligation
By now, I would be in the middle of the street

Waiting for my darling whom I had asked
To come in the guise of the flower-gatherer.

I’m now under tension! And throughout the night
I’ve remained sleepless! Would anyone

Understand my woeful predicament?”
Thus Poongothai chided the whole world.

தலைக்கோழி கூறிற்று! முதலில் அந்தத்
தையல்தான் அதைக்கேட்டாள்! எழுந்திருந்தாள்.

கலைக்காத சாத்துபடிச் சிலையைப் போலே
கையோடு செம்பில்நீர் ஏந்தி ஓடி

விலக்கினாள் தாழ்தன்னை! வாசல் தன்னை
விளக்கினாள் நீர்தெளித்து! வீதி நோக்கக்

குலைத்ததொரு நாய்அங்கே! சரிதான் அந்தக்
கொக்குவெள்ளை மேல்வேட்டிப் பண்டாரந்தான்

என்றுமனம் பூரித்தாள். திருவிழாவே
எனைமகிழ்ச்சி செய்யநீ வாவா என்று

தன்முகத்தைத் திருப்பாமல் பார்த்திருந்தாள்.
சணப்பனா? குணக்குன்றா? வருவதென்று

தன்உணர்வைத் தான்கேட்டாள்! ஆளன் வந்தான்!
தகதகனெக் குதித்தாடும் தனது காலைச்

சொன்னபடி கேள் என்றாள்! பூரிப்பெல்லாம்
துடுக்கடங்கச் செய்துவிட்டாள்! “அத்தான்” என்றாள்.

“ஆம்” என்றான். நடைவீட்டை அடைந்தார்! அன்னை
அப்போது பால்கறக்கத் தொடங்குகின்றாள்.

தாமரைபோய்ச் சந்தனத்தில் புதைந்ததைப்போல்
தமிழ்ச்சுவடிக் கன்னத்தில் இதழ் உணர்வை

நேமமுறச் செலுத்தி நறுங் கவிச்சுவைகள்
நெடுமூச்சுக் கொண்டமட்டும் உறிஞ்சி நின்று

மாமியவள் பால்கறந்து முடிக்க, இங்கு
மருமகனும் இச்சென்று முடித்தான் முத்தம்!

A cock began to crow! It was that girl
Who heard it first! Then got up from her bed!

Carrying a brass utensil with full of water
Like an idol she moved towards the entrance

And opened the door removing the latch.
Spilled water in the courtyard and cleaned it.

A dog began to bark! "Surely it should be
The flower-gatherer clad in white attire!"

She was delighted! Anxiously for him
She waited as if welcoming a festival,
Without changing the direction of her look.
"Is he my darling or that chatter-box messenger?"

She asked herself! As he arrived
Her feet had an urge to dance! But she
Held them under control! Also controlled
Her jubilant mood! "Darling" she then cried.

"Yes!" he said. Then they reached the verandah –
Her mother began to milch the cow.

Like burying a lotus bud in sandalwood paste
He pressed his lips against her cheek and felt

The taste of Tamil verses and succulent fruits!
Heaving a deep sigh, he sucked the nectar!

When his mother-in-law finished milching the cow
He stamped a hearty kiss on the cheek of the girl!

பூமுடித்த பொட்டணத்தை வைத்துச் சென்றான்,
பூங்கோதை குழல்முடித்துப் புகுந்தாள் உள்ளே!

“நீமுடித்த வேலையென்ன?” என்றாள் அன்னை.

“நெடுங்கயிற்றைத் தலைமுடித்துத் தண்ணீர் மொண்டேன்

ஆமுடித்த முடியவிழ்த்துப் பால் கறந்தீர்;

அதை முடித்தீர்; நீர்தெளித்து முடித்தேன்; இன்னும்

ஈமுடித்த தேன்கூட்டை வடித்தல் போலே

எனை வருத்தாதீர்” என்றாள். அறைக்குள் சென்றாள்.

A pack of flowers, he left there. Poongothai
Entered the house folding her tresses.

“What have you been doing now?” the mother asked

“Using a long rope, I baled out water;

When you were milching the tethered cow
I spilled water and cleansed the courtyard!

Don't treat me like a bee-hive and squeeze
Like this!” the girl said and entered the room.

(11)

அறையிலிருந்து அம்பலத்தில்!

“ஒருநாள் இரவில் உன்எசு மானின்
அருமைப் பிள்ளை, ஐயோ பாவம்

பட்டபாடு பருத்திப் பஞ்சுதான்
பட்டிருக்குமோ? பட்டிருக்காதே?”

என்று கூறினான் இரிசன் என்பவன்.

“என்ன?” என்றான், பொன்னன் என்பவன்.

இரிசன் என்பவன் சொல்லுகின்றான்:

“பரிசம் போட்டுப் பந்தலில் மணந்த

மாப்பிள்ளை பொன்முடி! மணப்பெண் பூங்கோதை”
சாப்பாடு சமைத்துச் சாப்பிடு வதுபோல்

புன்னை அடியில் பூரிப்பு முத்தம்
தின்று கொண்டிருந்தார்! திடீரென் றெசுமான்

பிடித்துக் கட்டினார் பிள்ளையாண்டானை!
அடித்தார் மிலாரால்! அழைத்தார் என்னை!

அவிழ்த்து விட்டபின் அவதியோ டோடினான்!”
என்றது கேட்ட பொன்னன் உடனே

சொன்னதை யெல்லாம் தோளில் முடிந்து
மான நாய்கன் தன்னிடம்
போனான் விரைவில் புகழ்வதற்கே!

(11)

TRUTH CAME TRICKLING

“The fate of the beloved son of your master,
Was most pathetic, that night! Lo!

Doubtful it is whether even the soft cotton
Would have undergone such an ordeal”

Irusan told his friend Ponnann thus.

“What?” he asked, out of anxiety.

Irusan then unfolded the incident thus:-

“You know, the betrothal was celebrated

For the wedding of Ponmudi and Poongothai.

They were exchanging hearty kisses

Under a Punnai tree that night

As if tasting a dainty dish.

Suddenly emerging there, my master tied him

To a tree and lashed! Then called me.

When untied, he ran fast bearing the pain!”

On hearing this shocking news,

Ponnann rushed towards Mana Naicken

For unfolding the entire incident to him!

(12)

பெற்றோர் பெருந்துயர்

விளக்குவைத்து நாழிகை ஒன்றாயிற்று. மீசை
வளைத்துமே லேற்றி அந்த மானநாய்கன் வந்தான்.

“அன்னம்” என்று கூறினான், அன்னோன் மனைவிதனை;
“என்ன?” என்று கேட்டே எதிரில்வந்து நின்றிருந்தாள்.

“பையன் வெறிபிடித்த பாங்காய் இருக்கின்றான்!
செய்வதின்ன தென்று தெரியவில்லை! பெட்டியண்டை

உட்கார்ந்தால் உட்கார்ந்த வண்ணமாம். ஓலைதனைத்
தொட்டுக் கணக்கெழுதித் தோதாய் விலைபேசி

வாரம் இரண்டு ஆயினவாம். இதுஎன்ன
கோரம்!” எனக்கூறிக் குந்தினான் பீடத்தில்!

அச்சமயம் பொன்னன் அருகில்வந்து நின்றுமே
அச்சமய மாக “ஐயா” எனக் கூவிப்

பொன்முடியான் பூங்கோதை வீட்டுக்குப் போனதையும்
புன்னை மரத்தடியில் கட்டிப் புடைத்ததையும்

சொல்லி முடித்திட்டான். அன்னம் துடித்தமுதாள்.
“நல்லதுநீ போபொன்னா” என்று நவின்றுபின்

(12)

THE AGONY OF THE PARENTS

Making his curved moustache trim, Mana Naicken
Came home about an hour after sun set.

Mentioning his wife's name "Annam" aloud, he called her.
Coming towards him she asked, "What's the matter?"

"Our son seems to have lost his mental balance!
I don't know what to do. Simply he sits

In the shop without doing anything.
Seems, two weeks have passed since

He made any transaction or wrote accounts.
Horrible!" Saying thus, he took his seat.

Ponnan came towards him at that juncture
And called his master in a trembling voice.

Ponmudi's going over to the house of Poongothai,
And the incident of his having been tied and tortured

He told in detail! Annam wept and wailed.
"You may go", Mana Naicken said to him

மான நாய்கன் தான் மனத்துயரம் தாங்காமல்,
“தானதருமங்கள் நான் செய்து பெற்ற பிள்ளை

ஏன்என் றதட்டாமல் இன்றுவரைக் கும்சிறந்த
வானமுதம் போல வளர்த்த அருமை மகன்

வெள்ளைஉடுத்தி வெளியி லொருவன் சென்றால்
கொள்ளிக் கண்பாய்ச்சும் கொடிய உலகத்தில்

‘வீட்டில் அரசநலம் வேண்டுமட்டும் கொள்ளப்பா
நாட்டில் நடக்கையிலே நட்பு தலையோடு

செல்லப்பா’ என்று சிறக்க வளர்த்த பிள்ளை
கொல்லைப் புறத்தில் கொடுமைபல பட்டானா?”

என்று பலவாறு சொல்லி இருக்கையிலே
நின்றெரியும் செந்தீயில் நெய்க்குடமும் சாய்ந்ததுபோல்

பண்டாரம் வந்து பழிப்பதுபோல் பல்லிளிக்கக்
கண்டஅந் நாய்கன் கடிந்த மொழியாக

“நில்லாதே, போ!” என்றான். “என்னால் நிகழ்ந்ததில்லை.
சொல்லென்று தங்கள் பிள்ளை சொன்னபடி போய்ச்சொன்னேன்.

பூங்கோதை ஓலைதந்து ‘போய்க்கொடு’ என்றாள்; அதனை
வாங்கிவந்து பிள்ளைவசம் சேர்த்தேன், வேறென்ன?”

என்றுரைத்தான் பண்டாரம்! கேட்டான் இதைநாய்கன்
“சென்றதற்குக் கூலி என்ன சேர்ந்ததுனக்” கென்றான்.

“பத்துவராகன் பணம்கொடுத்த தாகவும்
முத்துச் சரத்தை அவள்முடித் தந்தாள் எனவும்

எந்த மடையன் இயம்பினான் உங்களிடம்?
அந்தப் பயலை அழையுங்கள் என்னிடத்தில்!

And with unbearable agony lamented thus.

“My son was given birth after some holy rituals!

Never did I ever reprimand him

And he was treated like the rare nectar!

Even when a person gets neatly dressed

Evil eyes are cast! That’s the way of the world!

‘Enjoy all the princely luxuries at home!

But, be polite and humble as you move with others!’ –

Our son strictly adheres to this advice of mine.

Was such a boy tortured in the back yard?”

When Mana Naicken was wailing like this

The flower-gatherer came there with a grin –

An act of pouring oil in the burning flame!

Seeing him, Ponmudi’s father grew wild and cried,

“Begone! Don’t stand here!” “For those incidents

I am in no way responsible! I simply carried

Your son’s message! She asked me to hand over

Her letter to your son! I did so! That was all!”

Replied the messenger! Mana Naicken asked

“What is the reward you have received?”

“Which fool blabbered to you that

Your son gave me ten sovereigns

And that girl presented a necklace of pearls?

Summon that idiot at once here!

தாடிஒன்று கேட்டான் எனக்கென்ன! தந்ததுண்டு.

மூடி முக்காடிட்டு மூஞ்சியிலே தாடிஒட்டி,

நான்போதல் போல நடந்தான் அவளிடத்தில்

மான் வந்தாற் போல்வந்து வாய்முத்தம் தந்துவிட்டுப்

போய்விட்டாள் வீட்டுக்குள் பூங்கோதை; மெய்க்காதல்

ஆய்விட்டாள் பொன்முடிமேல்! அப்பட்டம் பொய்யல்ல!”

என்று பண்டாரம் இயம்பவே நாய்கனவன்

“நன்று தெரிந்துகொண்டேன். நான் சொல்வதைக் கேட்பாய்!

என்னைநீ கண்டதாய் என்மகன்பால் சொல்லாதே!

அன்னவனை நானோ அயலூருக்குப் போகச்

சொல்ல நினைக்கின்றேன். அன்னவன்பால் சொல்லாதே;

செல்லுவாய்” என்றுரைத்தான். பண்டாரம் சென்றுவிட்டான்.

பண்டாரம் சென்றவுடன் நாய்கன் பதைபதைத்துப்

பெண்டாட்டி தன்னைப் பெரிதும் துயரமுடன்,

“அன்னம், இதைக்கேள்! அவனை வடதேசம்

சென்றுமுத்து விற்றுவரச் செப்ப நினைக்கின்றேன்

நாளைக்கு முத்து வணிகர்கள் நாற்பதுபேர்

தோளில் சுமந்தும் பொதிமாடு தூக்க வைத்தும்

முத்துவிற்கப் போகின்றார். நம்பொன் முடியையும்

ஒத்தனுப்பி விட்டால் குறைகள் ஒழிந்துவிடும்;

கொஞ்சநாள் சென்றால் மறப்பான் குளறுபடி;

நெஞ்சில் அவன்மயக்கம் நீங்கும்” எனச் சொன்னான்.

அன்னம் துயரில் அழுந்திக் கரையேறிச்

சொன்னது நன்றென்றாள் துணிந்து.

(13)

இல்லையென்பான் தொல்லை

பொன்முடி கடையி னின்று
 வீட்டுக்குப் போகும் போது
 தன்னெதிர்ப் பண்டா ரத்தைப்
 பார்த்தனன். “தனியாய் எங்கே
 சென்றனிர்?” என்று கேட்டான்.
 பண்டாரம் செப்பு கின்றான்:

“உன்தந்தை யாரும் நானும்
 ஒன்றுமே பேச வில்லை.

“அவளுக்கும் உனக்கு முள்ள
 அந்தரங் கத்தை யேனும்

அவன்உன்னை மரத்தில் கட்டி
 அடித்ததை யேனும், காதற்

கவலையால் கடையை நீதான்
 கவனியா மையை யேனும்

அவர் கேள்விப் படவே இல்லை-
 அதற்கவர் அழவு மில்லை!

(13)

FLOWER-GATHERER'S BLABBER

When Ponmudi was proceeding
To his house from the shop,

He met the flower-gatherer
On his way. "Where have you been

All alone?" Ponmudi asked.
The flower-gatherer replied thus:

"See, your father and myself
Didn't talk about anything

"Be it your close affinity
Towards that girl,

Or the fact of yourself having been
Tied to a Punnai tree and tortured;

Or e'en your act of negligence
Towards the shop and the business –

Nothing has reached your father's ears!
Nor does he lament for them!

“நாளைக்கே அயலூர்க் குன்னை
அனுப்பிடும் நாட்டமில்லை;

கேளப்பா, தாடிச் சேதி
கேட்கவும் இல்லை” என்றான்.

ஆளனாம் பொன்மு டிக்கோ
சந்தேகம் அதிக ரிக்க

கோளனாம் பண்டா ரத்தின்
கொடுமையை வெறுத்துச் சென்றான்.

“There is no proposal
To send you abroad tomorrow!

Look, he didn't enquire me
Anything about the beard episode!”

Doubt increased in the mind
Of Ponmudi who despised

The utterances of that flower-gatherer
A foolish tale-bearer!

---

(14)

எதிர் பாராய் பிரிவு!

பொதி சுமந்து மாடுகளும் முன்னே போகப்
போகின்றார் வடதேசம் வணிகர் பல்லோர்.

அதிசயிக்கும் திருமுகத்தான், பூங்கோ தைபால்
ஆவிறைவத்தோன், பொன்முடியான் அவர்களோடு

குதிகாலைத் தூக்கிவைக்கத் துடித்துக் காதல்
கொப்பளிக்கும் மனத்தோடு செல்லலுற்றான்.

மதிமுகத்தாள் வீடிருக்கும் மகர வீதி
வந்துநுழைந் ததுமுத்து வணிகர் கூட்டம்.

வடநாடு செல்கின்ற வணிகர்க் கெல்லாம்
மங்கையரும் ஆடவரும் வீதி தோறும்,

“இடரொன்றும் நேராமல் திரும்ப வேண்டும்”
என்றுரைத்து வாழ்த்தலுற்றார்! மாடி மீது

சுடர்ஒன்று தோன்றிற்றுப் பொன்மு டிக்கே!
துயர்ஒன்று தோன்றிற்று! கண்ணீர் சிந்த

அடர்கின்ற பூங்கொடியை விழிக்குறிப்பால்
“அன்பே நீ விடைகொடுப்பாய்” என்று கேட்டான்.

(14)

**THEIR SEPARATION – MOST
UNEXPECTED**

As the oxen carrying commodities went ahead
A number of pearl merchants set out towards the north.

Endowed with an extremely handsome appearance
Ponmudi was in deep love towards Poongothai.

Along with those merchants, he too went
With trembling feet and boiling heart!

The group of merchants entered the Magara Street
Where that damsel of moon-like face dwelt.

Men and women dwelling in those streets
Hailed those merchants bound for the north.

“All of you should come back without any ordeal!”
Thus they blessed them! Meanwhile

Ponmudi saw a dazzling light in the upstairs!
Distressed he stood amidst the flood of tears!

That depressed damsel's face he gazed
And her eyes pleaded for her loving farewell.

எதிர்பார்த்த தில்லையவள் வடநா டென்னும்
எமலோகத்துக் கன்பன் செல்வா னென்றே!

அதிர்ந்தவள் உள்ளந்தான்! பயணஞ் செல்லும்
அணிமுத்து வணிகரோடு கண்ட போது,

விதிர்விதிர்த்த மலர்மேனி வியர்த்துப் போக
வெம்பினாள்; வெடித்துவிடும் இதயந் தன்னைப்

புதுமலர்க் கையால் அழுத்தித் தலையில் மோதிப்
புண்ணுளத்தின் செந்நீரைக் கண்ணாற் பெய்தாள்.

விடைகேட்கும் பொன்முடிக்குத் திடுக்கிட்டஞ்சும்
விழிதானா? விழியொழுகும் நீர்தானா? பின்

இடைஅதிரும் அதிர்ச்சியா? மன நெருப்பா?
எதுவிடை? பொன்முடி மீண்டும், மீண்டும், மீண்டும்

கடைவிழியால் மாடியிலே கனிந்திருக்கும்
கனிதன்னைப் பார்த்துப்பார்த்த தகன்றான்; பாவை

உடைந்து விழுவாள், எழுவாள், அழுவாள் கூவி!
“உயிரே நீர் பிரிந்தீரா?” என்று சோர்வாள்!

She didn't expect the least that he would
Go to the north, a realm of the Demon of Death!

She was rudely shocked! When she saw him
Along with those merchants dealing in pearls

She trembled, shed profuse sweat and was perturbed!
Pressing her tender palms against her heart she averted

Its explosion! Battered her head and shed
Tears of blood that trickled down from her wounded heart!

Did she respond him through her frightened eyes?
Or through her profuse tears? Was it through

Her rude shock or through her flaming mind?
Again and again repeatedly he glanced

At the ripe and succulent fruit upstairs
And went off from there with great reluctance!

She fell, rose again, wept and wailed.

"O, Darling! My life! Have you gone?" she cried

(15)

அமுதிவோள் முழுமதியாள்.

“இங்கேதான் இருக்கின்றார், ஆதலாலே
இப்போதே வந்திடுவார் என்று கூறி

வெங்காதல் பட்டழியும் என் உயிர்க்கு
விநாடிதொறும் உரைத்துரைத்துக் காத்து வந்தேன்.

இங்கில்லை; அடுத்தஊர் தனிலுமில்லை;
இருமூன்று மாதவழித் தூர முள்ள

செங்கதிரும் கதிமாறிக் கிடக்கும் டில்லி
சென்றுவிட்டார்; என் உயிர்தான் நிலைப்ப துண்டோ?

“செழுங்கிளையில் பழம்பூப்போல், புதரில் குந்தும்
சிட்டுப்போல், தென்னையிலே ஊச லாடி

எழுந்தோடும் கிள்ளைபோல் எனதுடம்பில்
இனியஉயிர் ஒருகணத்தில் பிரிதல் உண்மை!

வழிந்தோடி வடக்கினிலே பாயும் இன்ப
வடிவழகின் அடிதொடர்வ தென்ற எண்ணக்

கொழுந்தோடி எனதுயிரை நிலைக்கச் செய்க!
கோமானே, பிரிந்தீரா?” எனத் துடித்தாள்.

(15)

THE DAMSEL LAMENTS

“ ‘Here he is! Hence at any time
He might come!’ – Saying thus

I’ve been consoling myself all along
And preserving my life with that fond hope!

Now, he’s not here! Not e’en anywhere nearby!
Gone to Delhi where the sun burns too hot!

At least six long months are needed
To go there! Would I be alive so long?

*“Like a withered flower, like a sparrow on the bush
Like a parrot that perched on the palm leaves*

Suddenly flies tossing them, my sweet life
Would depart any moment, it is sure!

Let me decide to set out to the north
Following my handsome darling, the source

Of my happiness and thus preserve my life!
O, my lord! Have you gone?” – she wailed.

(15)

THE DAMSEL LAMENTS

“ ‘Here he is! Hence at any time
He might come!’ – Saying thus

I’ve been consoling myself all along
And preserving my life with that fond hope!

Now, he’s not here! Not e’en anywhere nearby!
Gone to Delhi where the sun burns too hot!

At least six long months are needed
To go there! Would I be alive so long?

“Like a withered flower, like a sparrow on the bush
Like a parrot that perched on the palm leaves

Suddenly flies tossing them, my sweet life
Would depart any moment, it is sure!

Let me decide to set out to the north
Following my handsome darling, the source

Of my happiness and thus preserve my life!
O, my lord! Have you gone?” – she wailed.

தாய்வயிற்றி னின்றுவந்த மானின் கன்று
தள்ளாடும்; விழும், எழும்; பின் நிற்கும்; சாயும்.

தூய்வனசப் பூங்கோதை அவ்வா றானாள்;
தோளசந்து தாளசந்து மாடி விட்டுப்

பாய்விரிந்து கிடக்குந்தன் அறைக்கு வந்து
படுத்திருந்தாள்; அவளெதிரில் கூடந் தன்னில்

நாய்கிடந்து குலைப்பதுபோல், கழுதைக் கூட்டம்
நாவறளக் கத்துதல்போல் பேசலுற்றார்:

“வடநாடு செல்கின்றான் அந்தப் பையன்
உருப்படான்! வயதென்ன! நடத்தை மோசம்!

நடப்பானா! தூரத்தைச் சமாளிப்பானா?
நான்நினைக்க வில்லை” என்று மகிழ்ச்சி கொண்டு

திடமுடனே வஞ்சிவடி வுரைத்து நின்றாள்.
சிரிப்போடும் சினத்தோடும், “இதனைக் கேளாய்!

வடக்கென்றால் சாக்காடென் றேதான் அத்தம்!
மாளட்டும்” என்றுரைத்தான் மறைநாய்கன்தான்

வெள்ளீயம் காய்ச்சிப் பூங்கோதை காதில்
வெடுக்கெனவே ஊற்றியதால் அந்த மங்கை,

களளீயும் பாளைபோல் கண்ணீர் விட்டுக்
கடல்நீரில் சுறாப்போலப் படுக்கை தன்னில்

துள்ளி, உடல் துவள்வதன்றித் தந்தை தாயார்
துடுக்குமொழி அடக்குவதற்கு வாய்தா னுண்டா?

தள்ளவொண்ணா முடிவொன்று கண்டாள் அங்குத்
தனியகன்ற காதலன்பால் செல்வ தென்றே!

The new-born fawn of a dove would falter –
Then fell down and rise – stand up and fall again!

That lotus-like Poongothai behaved likewise!
As she was tired, she left the terrace,

Entered her room and began to rest on the mat
Spread there! Coming to the verandah nearby

Her parents began to blabber so many words
Like the dogs that bark and the donkeys that bray!

“That boy has gone to the north! So young in age!
A characterless fellow! Good for nothing!

Can he, by foot, cross such a long distance?
I don’t think so!” – categorically asserted

Her mother Vanjivadivu with delight!
With a scornful smile Marai Naicken said,

“Take it from me! Journey to the north
Is just an entry to the jaws of death!”

As if molten lead was poured into her ears
These harsh words made her shed tears

Like the drops of toddy from the coconut spathes
And she restlessly rolled on the bed like a shark

In the ocean! She could find no other way
To contain the pricking woods of her parents!

Hence she came to an unavoidable decision
Of going towards her darling!

---

(16)

எந்நாளோ?

“பாராது சென்ற பகல் இரவு நாழிகையின்
ஈராயிரத்தில் ஒன்றும் இல்லை எனும்படிக்குத்

தூங்கா திருக்கின்றேன். தொண்ணூறு நாள்கடந்தேன்
தூங்குதல் எந்நாள்? துணைவரைக் காண்பதெந்நாள்?

கண்டவுடன் வாரி அணைத்துக் கண்ணாட்டி என்று
புண்பட்ட நெஞ்சைப் புதுக்குவார் அப்பெருமான்

அன்புநிலையம் அடையும் நாள் எந்நாளோ?
என்புருகிப் போகின்றேன்; ஈடேற்றும் எந்நாளோ?

கண்ணிற் கருவிழியும் கட்டவிழும் செவ்வுதடும்
விண்ணொளிபோல் வீசும் சிரிப்பு விருந்துண்டு,

தோளின் மணிக்கிளையைச் சுற்றும் கொடியாகி
ஆளன் திருவருளுக் காளாதல் எந்நாளோ?

என்ன செயக்கடவேன் என்னருமைக் காதலரை
இன்னேநான் அள்ளி எடுத்துச் சுவைப்பதற்கே?

ஊரின் வணிகர் உடன்போகக் காத்திருந்தேன்,
யாரும் புறப்படவே இல்லை, இது என்ன?” -

(16)

O, WHEN?

“Day and night, more than two thousand hours
Have gone without any useful development.

Sleepless I remain! Ninety days have passed!
When can I sleep? When can I meet my man?

On seeing me, he used to lovingly hug
Offer soothing words and assuage my feelings!

When can I reach the abode of his compassion?
When can I find an end to my agony?

When can I enjoy the benevolence of his love,
Hover around his gem-like shoulders like a bee

And taste the feast of his alluring eyes
Crimson lips and scintillating smiles?

What shall I do to embrace my darling
And enjoy his company today itself?

I was ready to accompany the merchants!
But why none has commenced his journey?” –

என்று பலவா றழுதாள். பின் அவ்விரவில்
சென்றுதன் தோட்டத்திற் சேர்ந்தாள். அப்புன்னைதனைக்
கோதை கண்டாள். தன்னுட் குலையதிர்ந்தாள். தாங்காத
வாதைகண்டாள். ஓடி மரத்தைத் தழுவித்தன்

கூந்தல் அவிழக் குளிர்விழியில் நீர்பெருக,
“ஆந்தைபோல் தந்தை அலறி மிலாரெடுத்துப்

பொன்னுடம்பு நோகப் புடைக்க, அவரைப் பிணித்த
புன்னை இதுதான்! புடைத்ததுவும் இவ்விருள்தான்!

தொட்டபோதெல்லாம் சுவையேறும் நல்லுடம்பை-
விட்டபோ தின்ப வெறியெடுக்கும் காதல் மெய்யைக்

கட்டி வைத்த காரணத்தால் புன்னைநீ, காரிகை நான்
ஒட்டுறவு கொண்டுவிட்டோம். தந்தை ஒரு பகைவன்!

தாயும் அதற்குமேல்! சஞ்சலந்தான் நம்கதியோ?
நோயோ உணவு? நாம் நூறாண்டு வாழ்வோமா?

சாதல் நமைமறக்கத் தானென்ன காரணமோ!
ஏதோ அறியேன் இனி?”

Thus she wept and wailed and reached
The backyard that night! Scornfully saw

That Punnai tree! Unbearable was her grief!
Ran towards it and embraced! With tears

Flooding from her eyes and with drooping tresses
She said, "That day my father yelled like an owl!

Then tied my darling to this Punnai tree
And tortured! That too was a dead night like this!

His robust body which thrills at every touch,
Kindles joyous thoughts aftermath!

That body was tied to you, O, Punnai tree!
Hence we both sail in the same boat!

My parents are our foes! Have we to wail for ever?
Is agony our daily bread? Can we live for hundred years?

Why should the death also forsake us?
I know not what to do hence?"

(17)

ஆசைக்கொரு பெண்

புன்னையில் அவளுடம்பு
புதைந்தது! நினைவு சென்று,

கன்னலின் சாறு போலக்
கலந்தது செம்ம லோடு!

சின்னதோர் திருட்டு மாடு
சென்றதால் அதைப் பிடித்துப்

பொன்னன்தான் ஓட்டி வந்தான்;
புன்னையில் கட்டப் போனான்.

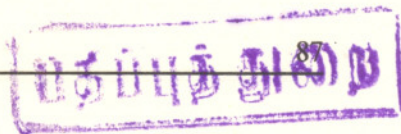
கயிற்றொடு மரத்தைத் தாவும்
பொன்னனின் கையில், தொட்டுப்

பயிலாத புதிய மேனி
பட்டது! சட்டென்றங்கே

அயர்கின்ற நாய்களைப் போய்
அழைத்தனன், நாய்கன் வந்தான்.

மயில்போன்ற மகளைப் புன்னை
மரத்தோடு மரமாய்க் கண்டான்.

(17)

THEIR BELOVED DAUGHTER

Her body seemed to have been buried
In that Punnai tree! Her thoughts so sweet

As that of a sugar-cane juice,
Swiftly flew and merged with her lord!

Since meanwhile an ox had gone out
Stealthily from the tethering yard,

Ponnan traced it and brought it back –
Then tied to the Punnnai tree.

As he approached the tree with the rope
He could feel the body of a person

Which he hadn't touched ever before!
Suddenly he rushed from there

And called Marai Naicken, his master!
As he hastily rushed there

He saw his peacock-like daughter
Hanging there on the tree like a log!

“குழந்தாய்” என்றழைத்தான். வஞ்சி
வடிவினைக் கூவி, “அந்தோ,

இழந்தாய்நீ உனது பெண்ணை!”
என்றான். வஞ்சி தானும்

முழந்தாளிட் டமுது, பெண்ணின்
முடிமுதல் அடி வரைக்கும்

பழஞ்சீவன் உண்டா என்று
பதைப்புடன் தடவிப் பார்த்தாள்.

“அருமையாய்ப் பெற்றெடுத்த
ஆசைக்கோர் பெண்ணே!” என்றும்,

அருவிநீர் கண்ணீராக
அன்னையும் தந்தையும், “பொற்

நிருவிளக் கனையாய்!” என்றும்
செப்பியே, அந்த புன்னைப்

பெருமரப் பட்டை போலப்
பெண்ணினைப் பெயர்த் தெடுத்தார்!

கூடத்தில் கிடத்தி னார்கள்
கோதையை! அவள் முகத்தில்

மூடிய விழியை நோக்கி
மொய்த்திருந் தார்கள். அன்னாள்

வாடிய முகத்தில், கொஞ்சம்
வடிவேறி வருதல் கண்டார்.

ஆடிற்று வாயிதழ் தான்!
அசைந்தன கண்ணிமைகள்!

“O, my child!” he cried! Then
Called his wife aloud and told “Lo!
You’ve lost your daughter once for all!”
His wife Vanjivadivu too

Genuflected and wept –
Then touched her from head to foot
With throbbing heart to ascertain
Whether she was alive or not!

Her father and mother shed tears
Like waterfalls and wailed,

“O, our beloved child!
O, our heart and soul!

O, the most precious lantern,
The beacon light of our life!”

They removed her from the tree
As if chiseling the bark out of it!

The girl was then laid
In the verandah! Her face

And closed eyes, they were looking
With high-mounted tension!

To their delight, they found
Some brightness in her face!

Her lips began to quiver –
Eye-lids began to flutter!

எழில்விழி திறந்தாள். “அத்தான்”
என்றுமூச் செறிந்தாள்! கண்ணீர்

ஒழுகிடப் பெற்றோர் தம்மை
உற்றுப் பார்த்தாள். கவிழ்ந்தாள்.

தழுவிய கைகள் நீக்கிப்
பெற்றவர் தனியே சென்றார்.

பழமைபோல் முணுமுணுத்தார்;
படுத்தனர்; உறங்கினார்கள்.